

Studiul – disciplină spirituală a slujitorului creștin

Pastor lect. dr. CIPRIAN TERINTE,
Decanul Facultății de Teologie
Penticostală din ITP București

S-au făcut adesea observații pe seama faptului că rugăciunea a ajuns o „Cenușăreasă” a vieții de credință. Creștinii nu se mai roagă așa cum o făceau odinioară, de aceea este nevoie ca Duhul lui Dumnezeu să ne învioreze și să înflăcăreze viața de rugăciune a bisericilor. Totuși, în lumea tehnologică de azi, în care ne plângem mereu de agendele prea încărcate, consimțim la o reducere graduală a vieții spirituale și prin împutinarea lecturilor noastre. Pentru că în prezentul articol ne vom referi în mod deosebit la slujitorii creștini, trebuie spus de la bun început că această categorie trebuie chiar să-și facă din studiu și reflexivitate un mod de viață, așa cum vom încerca să demonstrăm în rândurile de mai jos. Pentru aceasta, însă, este nevoie de concepții corecte despre studiu și disciplina spirituală. Mulți dintre păstorii poporului lui Dumnezeu abordează acest subiect pe fondul mentalității păguboase a inspirației netru-ditoare: Duhul Sfânt este cel care vorbește prin noi, în consecință nouă nu ne revine nicio sarcină în acest sens. Alții, consideră că slujesc eficient atunci când cad răpuși de o nobilă oboseală acumulată în ogrorul lui Dumnezeu. Din această perspectivă, studiul devine un lux pe care și-l permit numai cei cărora nu le mai priște sudoarea apostolică.

1. Necesitatea studiului ca disciplină spirituală

Să conturăm, deci, pentru început, câteva realități care fac din studiu o componentă vitală a vieții de slujire:

În primul rând, statutul de ucenic al lui Hristos presupune rămânerea într-o permanentă condiție a școlarității. Prin definiție, ucenicul este o persoană care învață, iar ucenic sânguinos este acela care învață permanent. Oricât capital de experiență ar acumula lucrătorul creștin, el rămâne un ucenic al Domnului Hristos toată viața, de aceea trebuie să și învețe în tot acest timp.

În al doilea rând, parcursul duhovnicesc al transfigurării după chipul lui Hristos începe cu înnoirea minții, dar continuă cu o permanentă reformare a gândirii în vederea dobândirii „gândului lui Hristos”. Vorbim deseori despre pocăință în termeni strict morali, uitând că, de fapt, termenul „pocăință”, în limba greacă a Noului Testament – *metanoia* – are sensul primar de schimbare a gândirii. De asemenea, apostolul Pavel le spune creștinilor romani „să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu” (Rom. 12.2). Așadar, preschimbarea ființelor noastre lăuntrice după asemănarea cu Hristos are la bază înnoirea gândirii. Însă, pentru modelarea gândirii noastre după „gândul lui Hristos” trebuie să studiem sistematic și temeinic adevărul Sfințitelor Scripturi.

Învățăturile biblice nu vor avea un efect formativ asupra minților noastre decât dacă studiul și lecturile noastre sunt orientate. „În disciplinele umaniste, continuitatea de flux mental este esențială ... Trebuie să ajungi să fii preocupat fără intermitență de o idee”, este de părere Andrei Pleșu (*Din vorbă în vorbă*). Cititorul trebuie să fie bine instalat în ideea sa, pentru a putea găsi răspunsuri, nu neapărat definitive, dar necesare pentru propriul progres spiritual și înaintarea lucrării pe care Dumnezeu i-a încredințat-o.

În al treilea rând, complexitatea vieții și a provocărilor din slujirea creștină ne face adesea să plutim într-un ocean de interogații și nedumeriri pentru lămurirea cărora este nevoie de studiu. În absența studiului riguros al Scripturii și problematicei cu care se confruntă, mulți slujitori ajung să aibă o prestație pastorală de-a dreptul pitorească. Predicarea devine discursul torențial al unui propovăduitor transformat într-o „flașnetă” publică, iar lucrarea îi ajunge o coregrafie lipsită de substanță.

În al patrulea rând, în dreptul slujitorului creștin se poate vorbi și despre ispita obsesiei „pelagiene” a eficienței, în a cărei cursă cădem atunci când tindem să devenim niște atleți ai muncii sau activiști debusolați. Or, „activistul e, prin definiție, cineva care n-are timp să gândească, care e activ până la insomnie” (Andrei Pleșu, *O idee care ne sucește mințile*). În absența reflecției teologice se poate produce o degradare a capacității păstorului

„Îndeletnicește-ți
minte cu
învățătura, ca să nu
gândească la
lucruri rele.”
(Chiril al
Ierusalimului)

(continuare în pag. 10)